II

(Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 30 november 1994

om stöd och obligatoriska avgifter för att främja avsättningsmöjligheterna för fjäderfäprodukter och produkter från mindre husdjur i Belgien

(Endast de franska och nederländska texterna är giltiga)

(95/486/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 93.2 första stycket i detta,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 2771/75 av den 29 oktober 1975 om den gemensamma organisationen av marknaden för ägg [1], senast ändrad genom förordning (EEG) nr 1574/93 [2], särskilt artikel 19 i denna,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 2777/75 av den 29 oktober 1975 om den gemensamma organisationen av marknaden för fjäderfäkött [3], senast ändrad genom förordning (EEG) nr 1574/93, särskilt artikel 19 i denna,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 827/68 av den 28 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för vissa varor som förtecknas i bilaga II till fördraget [4], senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 794/94 [5], särskilt artikel 5 i denna,

efter att ha uppmanat berörda parter att yttra sig i enlighet med artikel 93.2 i fördraget [6], och

med beaktande av följande:

I

1. I en skrivelse av den 6 juli 1989, som inkom den 11 juli 1989, tillställde Belgiens ständiga representation vid Europeiska gemenskaperna, i enlighet med artikel 93.3 i fördraget, kommissionen ett förslag till en kunglig förordning om obligatoriska avgifter för att främja avsättningsmöjligheterna för sådana produkter som är att hänföra till den rådgivningsbyrå för "fjäderfäavel och uppfödning av mindre husdjur" som har inrättats på *Office national des débouchés agricoles et horticoles.*

   Belgien lämnade kompletterande uppgifter i en skrivelse av den 15 september 1989, som inkom den 20 september 1989.

   Förslaget till nämnda förordning antogs den 31 juli 1989 och offentliggjordes i den belgiska statens offentliga tidning den 24 augusti 1989. Genom denna kungliga förordning förlängdes tillämpningsperioden för finansieringssystemet för fjäderfäavel och uppfödning av mindre husdjur till och med den 31 december 1990.

2. Genom nämnda förslag till kunglig förordning upphävdes den kungliga förordningen av den 28 februari 1985 om obligatoriska avgifter för att främja avsättningsmöjligheterna för sådana produkter som är att hänföra till de rådgivningsbyråer för "fjäderfäavel och uppfödning av mindre husdjur" och "frukt och grönsaker" som har inrättats på *Office national des débouchés agricoles et horticoles.*

(1) EGT nr L 282, 1.11.1975, s. 49.
(2) EGT nr L 152, 24.6.1993, s. 1.
(3) EGT nr L 282, 1.11.1975, s. 77.
(4) EGT nr L 151, 30.6.1968, s. 16.
(5) EGT nr L 92, 9.4.1994, s. 15.
(6) EGT nr C 24, 1.2.1990, s. 13; EGT nr C 302, 22.11.1991, s. 4; EGT nr C 142, 4.6.1992, s. 3.

Nämnda kungliga förordning av den 28 februari 1985 granskades av kommissionen (stöd C 7/87, tidigare stöd NN 54/86), som fattade ett negativt beslut den 30 november 1988 ([1]). I artikel 1 i detta beslut fastställde kommissionen att ifrågavarande stöd på grund av finansieringssättet var oförenligt med den gemensamma marknaden.

Stödet finansierades delvis genom obligatoriska exportavgifter, vilka kommissionen ansåg ha samma verkan som exporttull och därför vara oförenliga med artikel 12 i fördraget. Belgien ändrade (genom en kunglig förordning av den 8 mars 1989) ifrågavarande bestämmelser genom att avskaffa nämnda avgifter.

Den 25 april 1989 skickade kommissionen en skrivelse till Belgien med information om att ärendet avskrivits.

3. Genom skrivelse SG (89) D/15032 av den 30 november 1989 inledde kommissionen ett förfarande enligt artikel 93.2 i fördraget med avseende på det stöd som avses i punkt II.2, för vilket tillämpningsperioden förlängdes genom nämnda kungliga förordning av den 31 juli 1989. Förfarandet grundades på att stödet finansieras genom obligatoriska avgifter som tas ut på djur som importeras från andra medlemsstater för slakt och från importörer, vars enda affärsverksamhet består i import och vilka endast importerar foderblandningar från andra medlemsstater (förfarande C 49/89).

Genom offentliggörande i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* ([2]) underrättade kommissionen de övriga medlemsstaterna och andra berörda parter om ovan nämnda beslut och uppmanade dem att yttra sig.

4. A. I en skrivelse av den 24 maj 1991 meddelade Belgien ett förslag till en kunglig förordning om ändring av ovan nämnda kungliga förordning av den 31 juli 1989. Detta förslag antogs den 5 augusti 1991 och offentliggjordes i den belgiska statens officiella tidning den 21 september 1991.

Enligt detta förslag utvidgas det tidigare systemet till att även omfatta kaniner och tillämpningsperioden förlängs för den således ändrade kungliga förordningen av den 31 juli 1989 till och med den 31 december 1991.

B. I en skrivelse av den 19 februari 1992 meddelade Belgien vidare ett förslag till en kunglig förordning om ändring av ovan nämnda kungliga förordning av den 31 juli 1989. Detta förslag antogs den 4 maj 1992 och offentliggjordes i den belgiska statens officiella tidning den 21 maj 1992.

Genom detta förslag utvidgas det tidigare systemet till att även omfatta äggläggande hönor och slaktkycklingar och systemet görs permanent.

5. Med avseende på de två åtgärder som avses i punkt 4 A och 4 B meddelade kommissionen i skrivelser av den 31 juli 1991 (förfarande C 39/91) respektive den 28 maj 1992 (förfarande C 10/92) Belgien sina beslut om att utvidga det förfarande enligt artikel 93.2 i fördraget som inleddes den 3 november 1989 till att omfatta även det stöd för vilket tillämpningsperioden först förlängdes till den 31 december 1991 och därefter fastställdes permanent, fortfarande på grund av finansieringen genom obligatoriska avgifter som tas ut på djur som importeras från andra medlemsstater för slakt, samt från sådana importörer vars enda affärsverksamhet består i import och vilka endast importerar foderblandningar från andra medlemsstater.

Genom två andra offentliggöranden i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* ([3]) underrättade kommissionen de övriga medlemsstaterna och övriga berörda parter om ovan nämnda beslut och uppmanade dem att yttra sig.

II

1. Det stödsystem som infördes genom nämnda kungliga förordning av den 31 juli 1989, ändrad genom de kungliga förordningar som antogs den 5 augusti 1991 respektive den 4 maj 1992, och om vilket kommissionen meddelades genom ett förslag, beskrivs nedan.

Stöd

2. Stödet syftar till att främja försäljningen av ifrågavarande produkter (reklam, utställningar, mässor, marknadsundersökningar och deltagande i internationella kongresser).

Obligatoriska avgifter

3. Stödet finansieras genom obligatoriska avgifter som uppbärs av rådgivningsbyrån för "fjäderfäavel och uppfödning av mindre husdjur" som inrättades på *Office national des débouchés agricoles et horticoles* enligt den kungliga förordning som antogs den 31 juli 1989, ändrad genom ovan nämnda förordningar.

Beskattade produkter

— Ägg:

Ägg med skal, av hönsfåglar, duvfåglar och simfåglar, avsedda att konsumeras i oförändrat skick eller att användas inom livsmedelsindustrin.

([1]) EGT nr L 85, 30.3.1989, s. 45.
([2]) EGT nr C 24, 1.2.1990, s. 3.
([3]) EGT nr C 302, 22.11.1991, s. 4 och EGT nr C 142, 4.6.1992, s. 3.

— Äggprodukter:

Ägg utan skal, äggula och äggalbumin.

— Fjäderfä:

Tama hönsfåglar, duvfåglar och simfåglar.

— Kött:

Alla slaktkroppar och delar av fjäderfä och kanin som är lämpliga som livsmedel.

— Kaninkött:

Allt kaninkött, färskt, kylt, fryst eller djupfryst.

— Kaniner:

Alla tamkaniner, oavsett ålder och kön.

— Foderblandningar.

Avgiftspliktiga

— Fjäderfäslakterier som är godkända av hälsovårdsministeriet.

— Äggförpackningsindustrier.

— Äggrossister.

— Företag som specialiserar sig på äggprodukter.

— Företag som har äggprodukter som binäring.

— Innehavare av äggläggande fåglar.

— Innehavare av slaktkycklingar (utom dagsgamla kycklingar).

— Ruvningsanläggningar.

— Förmeringsanläggningar som är godkända av jordbruksministeriet.

— Innehavare av ett av jordbruksministeriet utfärdat tillstånd att importera och tillverka foderblandningar.

— Personer som slaktar eller låter slakta kaniner.

— Importörer av slaktade kaniner från tredje land.

Avgiftssatser

— Fjäderfäslakterier:

— 3 000 BEF om färre än 100 000 djur slaktas per år,

— 100 000 BEF om fler än 2 miljoner djur slaktas per år,

— 0,05 BEF/slaktat djur om mellan 100 000 och 2 miljoner djur slaktas per år.

— Äggförpackningsindustrier:

— 6 000 BEF om företaget har en teknisk sorteringskapacitet på högst 5 000 ägg i timmen,

— 8 000 BEF om företaget har en teknisk sorteringskapacitet på mer än 5 000 ägg i timmen och högst 15 000 ägg i timmen,

— 10 000 BEF om företaget har en teknisk sorteringskapacitet på mer än 15 000 ägg i timmen.

— Äggrossister:

— 3 000 BEF/år.

— Företag som har äggprodukter som binäring:

— 1 500 BEF/år.

— Företag som specialiserar sig på äggprodukter:

— 12 000 BEF/år.

— Företag med en anläggning som har en minsta faktisk pastöriseringskapacitet på minst 3 ton i timmen.

— 30 000 BEF/år.

— Innehavare av värphöns, även sådana som inte är värpmogna, och slakthöns:

— 1 000 BEF/år för ett företag med en kapacitet på 5 000 – 14 999 djur,

— 2 000 BEF/år för företag med en kapacitet på 15 000 – 29 999 djur,

— 4 000 BEF/år för företag med en kapacitet på minst 30 000 djur.

— Innehavare av slaktkycklingar (utom dagsgamla kycklingar):

— 1 500 BEF/år för företag med en kapacitet på 10 000 – 24 999 djur,

— 3 000 BEF/år för företag med en kapacitet på minst 25 000 djur.

— Ruvningsanläggningar:

Följande avgifter per år:

— 20 000 BEF för en kapacitet på mer än 2 miljoner ägg,

— 15 000 BEF för en kapacitet på mer än 1 miljon och högst 2 miljoner ägg,

— 12 000 BEF för en kapacitet på mer än 750 000 och högst 1 miljon ägg,

— 9 500 BEF för en kapacitet på mer än 500 000 och högst 750 000 ägg,

— 7 500 BEF för en kapacitet på mer än 300 000 och högst 500 000 ägg,

— 5 500 BEF för en kapacitet på mer än 200 000 och högst 300 000 ägg,

— 4 000 BEF för en kapacitet på mer än 100 000 och högst 200 000 ägg,

— 2 500 BEF för en kapacitet på mer än 1 000 och högst 100 000 ägg.

— Förmeringsanläggningar:

— 1 BEF/avelshöna på företaget.

— Innehavare av ett tillstånd att importera och tillverka foderblandningar:

— 1 700 BEF/år.

— Person som slaktar eller låter slakta kaniner:

— Avgiften uppgår till 1,25 BEF per slaktad kanin.

— Av denna avgift

— debiteras kaninleverantören 0,15 BEF/kg kaninkött, vilken avgift dock inte tas ut från importörer av levande kaniner från en annan medlemsstat,

— debiteras uppköparen av slaktade kaniner 0,50 BEF/kg kaninkött, bortsett från produkter som inte är avsedda att konsumeras eller som är olämpliga som livsmedel.

Ifrågavarande avgiftspliktiga företag skall från den obligatoriska avgiften dra av 0,50 BEF/kg produkter som inte är avsedda för konsumtion eller som är olämpliga som livsmedel.

— Offentliga eller privata slakterier betalar denna avgift, dock minst 6 000 BEF/år.

— Importörer av slaktade kaniner från tredje land:

1 BEF/kg importerat kaninkött.

III

1. I samband med de tre ovanstående förfarandena uppmanade kommissionen Belgien att yttra sig. Yttrandena tillställdes kommissionen i skrivelser av den 11 januari 1990, den 26 september 1991 respektive den 11 juni 1992. (Följande punkter 2–6).

Genom offentliggörande i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* (se punkterna 1.3 och 1.5) underrättade kommissionen de övriga medlemsstaterna och andra berörda parter om ovan nämnda beslut och uppmanade dem att yttra sig.

2. Belgien anförde först och främst att de bestämmelser som hade föranlett kommissionen att inleda förfarandet enligt artikel 93.2 i fördraget redan återfanns i den kungliga förordning som antogs den 28 februari 1985, som var föremål för ett negativt beslut av den 30 november 1988 (stöd C 7/87, tidigare stöd NN 54/86). I samband med detta förfarande hade kommissionen ansett att ifrågavarande stöd var oförenligt med den gemensamma marknaden, uteslutande därför att det finansierades genom obligatoriska avgifter som tas ut vid export i strid mot artikel 12 i fördraget. Kommissionen hade i detta sammanhang inte motsatt sig att stödet finansierades med andra avgifter som tas ut på produkter som importeras från andra medlemsstater.

3. Med avseende på avgiften i samband med slakt anför Belgien att den importör som säljer levande djur till en belgisk näringsidkare inte avkrävs någon avgift. Det skulle därför vara felaktigt att dra slutsatsen att uppbörden av avgiften har senarelagts till ett avsättningsled som nödvändigtvis följer efter importen.

4. Enligt samma myndigheter uppbärs avgifterna från slakterier, utan hänsyn till djurens ursprung, i överensstämmelse med artikel 95 i fördraget och i enlighet med EG-domstolens rättspraxis. I en dom av den 31 maj 1979, mål nr 132/78 (Denkavit) [1], fastställde EG-domstolen att för att det skall kunna antas att avgiften på en importerad produkt ingår i ett generellt system för interna avgifter, och således inte påverkas av förbudet mot avgifter med samma verkan som tull, skall avgiften tas ut på en inhemsk produkt och en motsvarande importerad produkt med samma sats och i samma avsättningsled och grundvalen för avgiftskravet skall vara densamma för båda produkterna. Den avgift som erläggs vid slakt av såväl inhemska som importerade djur uppfyller dessa villkor till fullo.

5. Dessutom påstår Belgien att det aktuella fallet inte kan jämföras med situationen i EG-domstolens dom av den 25 juni 1970, mål nr 47/69 (Frankrike mot kommissionen) [2], som kommissionen anför. Den avgift som den franska regeringen i det aktuella fallet avkrävde importörerna var nämligen avsett att användas som stöd enbart till den franska textilindustrin, vilket låg till grund för EG-domstolens uttalande att ett sådant stöd hade en skyddseffekt. De näringsidkare som finner det ekonomiskt intressant att importera djur för att låta dem slaktas på belgiska slakterier drar fördel av samma säljfrämjande stöd som de näringsidkare som köper upp djur hos belgiska uppfödare. Efter slakten stämplas köttet nämligen med det belgiska slakteriets stämpel och det går inte längre att urskilja från vilket land köttet kommer. De uppburna medlen används till att finansiera en försäljningskampanj som syftar till att öka konsumtionen av detta slags kött samt till att stödja alla näringsidkare på mässor och utställningar.

Då nämnda kungliga förordning av den 31 juli 1989 utvidgades till att omfatta även kaninsektorn, meddelade Belgien i en skrivelse av den 26 september 1991 att de avgifter som tas ut på kaninkött skall användas till en försäljningskampanj för kaninkött i hopp om att öka konsumtionen av sådant kött, vilket skulle främja

[1] REG 1979, s. 1 923.
[2] REG 1970, s. 487.

såväl den inhemska uppfödningen som import av kaniner. De näringsidkare som importerar levande kaniner för att låta slakta dem på belgiska slakterier drar fördel av samma säljfrämjande stöd som de näringsidkare som köper upp djur hos belgiska uppfödare. Detta generella säljfrämjande stöd förstärker nämligen de reklamkampanjer som belgiska och utländska företag kan genomföra.

6. Med avseende på den obligatoriska avgift som tas ut från importörer vars enda affärsverksamhet består i import och vilka endast importerar foderblandningar från andra medlemsstater anser Belgien att landet följer EG-domstolens rättspraxis enligt ovan nämnda dom av den 31 maj 1979 (Denkavit).

IV

1. Som kommissionen fastställde i sitt slutliga negativa beslut av den 30 november 1988 kan stöd, som finansieras genom obligatoriska avgifter, med hänsyn till dess syfte (se punkt II.2) främja utvecklingen av de aktuella sektorerna utan att villkoren för handeln inom gemenskapen ändras i en sådan omfattning att det strider mot gemenskapens intressen. Följaktligen kan sådant stöd omfattas av det undantag som fastställs i artikel 92.3 c i fördraget. Kommissionen kunde emellertid inte dra slutsatsen att det aktuella stödet var förenligt med gemenskapsbestämmelserna då det finansieras genom obligatoriska avgifter vilket strider mot artikel 12 i fördraget.

Detta ställningstagande av den 30 november 1988 gav inte, som Belgien anmärker (punkt III.2), upphov till invändningar mot att stödet finansieras genom obligatoriska avgifter på produkter som importeras från andra medlemsstater, eftersom kommissionen ännu inte hade tillämpat slutsatserna i EG-domstolens dom av den 25 juni 1970 i mål 47/69 på sådana stöd inom jordbrukssektorn som finansieras genom obligatoriska avgifter som tas ut i avsättningsled efter importen eller genom obligatoriska avgifter i form av ett fast belopp som tas ut av de importörer av foderblandningar vars enda affärsverksamhet består i import av produkter från andra medlemsstater.

När det gäller skatteliknande avgifter på produkter som importeras från andra medlemsstater har kommissionen följande inställning:

Enligt EG-domstolens rättspraxis utgör det förhållandet att ett statsstöd finansieras genom en obligatorisk avgift en viktig faktor vid värderingen av detta stöd, och vid värderingen av ett sådant stöd bör både stödet och det sätt på vilket det finansieras behandlas med utgångspunkt från gemenskapsrätten.

Kommissionen anser därför att denna rättspraxis innebär att ett stöd inte kan finansieras genom skatteliknande avgifter på produkter som importeras från andra medlemsstater. En sådan finansiering har nämligen en skyddseffekt utöver själva stödet, och även om inhemska produkter och importerade produkter behandlas lika i lagstiftningen, gynnas de inhemska näringsidkarna oundvikligen i praktiken då säljkampanjerna inspireras av nationella specialiteter, behov och brister.

2. Kommissionen anser att denna finansiella aspekt innebär att stödet är oförenligt med den gemensamma marknaden för den aktuella sektorn och inledde därför den 30 november 1989 ett förfarande i enlighet med artikel 93.2 i fördraget med anledning av det stöd som avses i punkt 1 ovan, i den mån som detta finansieras genom obligatoriska avgifter på produkter som importeras från andra medlemsstater.

— I motsättning till Belgiens argument i punkt III.4 och punkt III.6 kan ett uppbördssystems eventuella förenlighet med skattebestämmelserna i fördraget således inte ändra kommissionens värdering av det stöd som uppbördssystemet finansierar enligt artikel 92 och följande artiklar i fördraget. Hänsyn har nämligen inte tagits till skyddseffekten utöver själva stödet, vilket EG-domstolen har fastställt i samband med en undersökning av avgiftens förenlighet med artikel 95 i fördraget.

— Likaledes i motsättning till Belgiens argument i punkt III.5 är den avgiftspliktige, vare sig denne är den inhemske producenten eller importören, inte en relevant faktor vid denna analys och kan därför inte ändra kommissionens inställning. Hänsyn skall tas endast till den avgift som tas ut på själva produkten, oavsett avsättningsledet.

3. Det stöd som finansieras genom obligatoriska avgifter till förmån för fonden för fjäderfäprodukter och produkter från mindre husdjur, finansieras i det aktuella fallet delvis genom avgifter som drabbar produkter, som importeras från andra medlemsstater, vid slakt av tamfjäderfä (obligatorisk avgift vars belopp fastställs per slaktat djur) och kaniner (obligatorisk avgift vars belopp fastställs per slaktad kanin), samt importörer vars enda affärsverksamhet består i import av foderblandningar från andra medlemsstater.

4. Principen att inte ta ut avgift på produkter som importeras från andra medlemsstater bör utvidgas till att omfatta även förädling av dessa produkter, om förädlingen inte ändrar produkternas ursprung, för att förhindra att avgiftsbefrielsen vid gränsen kringgås genom att avgiften på importerade produkter betalas i ett avsättningsled efter importen.

Den behandling som varorna underkastas måste vara sådan att produktens ursprung ändras så att den i förekommande fall inte längre kan anses vara en importerad produkt.

5. När avelshönor på företaget beskattas (1 BEF/djur) kan de avgifter som tas ut till förmån för fonden för fjäderfäprodukter och produkter från mindre husdjur även drabba produkter som importeras från andra medlemsstater. Det bör fastställas om hönorna efter en viss uppfödningsperiod har fått sitt ursprung ändrat i den mening som avses i artikel 24 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen [1]. Syftet med denna undersökning är att fastställa om djurens ursprung under uppfödningsperioden har ändrats i den mening som avses i nämnda bestämmelse. Kriterierna i denna bestämmelse, beträffande huvudsakligen handeln med tredje land, kan nämligen tillämpas analogt på den interna handeln inom gemenskapen i avsaknad av andra bestämmelser beträffande produkter med ursprung inom gemenskapen.

I avsaknad av gemenskapsbestämmelser om kriterier för ändring av ursprung för levande hönor, som inte helt har fötts upp i ett enda land, har kommissionen inga invändningar mot stödet som finansieras genom en avgift på avelshönor på företaget, men kommissionen förbehåller sig rätten att ompröva åtgärden när en gemenskapsbestämmelse antas härom.

6. Likaledes hade kommissionen i samband med sitt tidigare ställningstagande inte undersökt om enbart uppfödningsperioden för kaniner och hönor före slakt (den utlösande händelsen för avgiften) eller uppfödningsperioden i kombination med slakten av dessa djur kunde ge djur som importeras från andra medlemsstater belgiskt ursprung.

Av de skäl som anges i punkt 5 andra stycket förbehåller kommissionen sig rätten att ompröva sitt ställningstagande när en gemenskapsbestämmelse antas härom.

7. Enligt kommissionens bedömning får principen att inte beskatta produkter som importeras från andra medlemsstater inte omfatta import av foderblandningar eller djur från andra medlemsstater, när importen också görs av en producent av foderblandningar, eller när beskattning sker på grundval av en fast avgift, dvs. utan att hänsyn tas till eventuell import från andra medlemsstater gjord av en importör som även importerar dessa produkter från tredje land. EG-domstolens rättspraxis hindrar nämligen inte att de aktuella avgifterna tas ut på produkter som importeras från tredje land eller på den inhemska produktionen. Utvidgandet av principen begränsas därför till importörer vars enda affärsverksamhet består i import av foderblandningar eller djur enbart från medlemsstater ("specialiserad importör"). Men enligt bestämmelserna i de aktuella kungliga förordningarna utesluter finansieringen av det säljfrämjande stödet för fjäderfäprodukter och produkter från mindre husdjur inte uppbörd av en obligatorisk avgift som drabbar även "specialiserade importörer" av foderblandningar från andra medlemsstater, dvs. de importörer vars enda affärsverksamhet består i import och vilka endast importerar foderblandningar från andra medlemsstater.

8. Uppbörden av avgifterna på grundval av produktionsverksamheten (fast årlig avgift), och inte på grundval av den kvantitet produkter som eventuellt importeras från andra medlemsstater och uppköps, förädlas eller säljs, utgör inte ett skyddselement utöver själva stödet eftersom de uppbärs per år och på grundval av en uppskattning, dvs. utan något samband med de importerade kvantiteterna.

Då intäkterna från de uttagna avgifterna ingår i en gemenskapsfond för fjäderfäprodukter och produkter från mindre husdjur, är det emellertid inte möjligt att urskilja det på så sätt finansierade stödet från det totala ovannämnda stödet.

9. Det faktum att uppbördssystemet eventuellt är förenligt med artikel 95 i fördraget kan inte ändra kommissionens värdering av det stöd som systemet finansierar på grundval av artikel 92 och följande artiklar.

10. Det stöd som finansieras genom de obligatoriska avgifterna kan på grund av finansieringen inte anses vara förenligt med den gemensamma marknaden i enlighet med artikel 92 i fördraget och måste därför avskaffas.

Belgien måste meddela de åtgärder som landet tänker vidta för att säkerställa att djur som importeras från andra medlemsstater och foderblandningar som importeras från andra medlemsstater av "specialiserade importörer" befrias från nämnda obligatoriska avgifter.

[1] EGT nr L 302, 19.10.1992, s. 1.

11. Detta beslut föregriper inte kommissionens eventuella slutsatser ifråga om EUGFJ:s finansiering av den gemensamma jordbrukspolitiken.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Det stöd som Belgien beviljar för fjäderfäprodukter och produkter från mindre husdjur, och som finansieras genom obligatoriska avgifter enligt en kunglig förordning av den 31 juli 1989, ändrad genom kungliga förordningar av den 5 augusti 1991 respektive den 4 maj 1992, är oförenligt med den gemensamma marknaden i den mening som avses i artikel 92 i fördraget och skall avskaffas, i den mån som dessa obligatoriska avgifter även drabbar produkter från andra medlemsstater vid slakt av fjäderfä och kaniner samt "specialiserade importörer" (i detta beslut avses härvid importörer vars enda affärsverksamhet består i import och vilka endast importerar foderblandningar från andra medlemsstater) av foderblandningar från andra medlemsstater.

Artikel 2

Belgien skall senast två månader från offentliggörandet av detta beslut underrätta kommissionen om de åtgärder som har vidtagits för att följa beslutet.

Artikel 3

Detta beslut riktar sig till Konungariket Belgien.

Utfärdat i Bryssel den 30 november 1994.

På kommissionens vägnar

Karel VAN MIERT

Ledamot av kommissionen